

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. D. K.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem v Praze, AK Žitná 45, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 10. 2005, č. j. 14 Az 382/2004 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Výše citovaným rozsudkem zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 21. 6. 2004, č. j. OAM-1321/LE-L04-VL02-2002. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl žalobci udělen v České republice azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti soudu vytýká, že pouze ocitoval některé pasáže zákona o azylu. Odůvodnění rozsudku neobsahuje vypořádání se s procesními námitkami obsaženými v návrhu stěžovatele, zejména s poukazem na nesprávně posouzený skutkový stav věci. Není jasné, jaké důkazy byly vzaty v potaz a které z nich hovořili ve prospěch stěžovatele. Právní i skutkové úvahy soudu jsou tak strohé, že zakládají neplatnost takového rozhodnutí.

Stěžovatel navrhuje rozsudek soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Současně žádá, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil písemným podáním ze dne 5. 1. 2006, kdy popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a zároveň odkázal na obsah spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel požádal o udělení azylu až poté, co mu v dubnu 2002 skončila platnost cestovního pasu. Má za to, že stěžovatel podal žalobu stejně tak jako kasační stížnost účelově. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 109 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně. Navíc je stěžovatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 13. 11. 2002. V žádosti o udělení azylu stěžovatel uvedl, že svou vlast opustil dne 28. 8. 1988 v rámci vyslání do československé socialistické republiky na základě mezistátní dohody. O udělení azylu žádá, neboť kvůli vyživovací povinnosti k dceři se nechce do Vietnamu vrátit. V současné době nemá platný cestovní doklad a vstup do azylového řízení byl pro něj jediným způsobem, jak si zajistit legální pobyt na tomto území. Dále uvedl, že v roce 1995 začal podnikat a vedle toho organizoval shromáždění a kulturní aktivity s vietnamskými umělci žijícími v zahraničí. Z tohoto důvodu byl několikrát předvolán na velvyslanectví své země v Praze, kde mu byly připomínány jeho povinnosti a kde mu bylo sděleno, že jeho aktivity mají charakter jednání proti K. s. V. i velvyslanectví. Následně žádal o prodloužení platnosti pasu, ale jeho žádost nebyla dodnes vyřízena. V průběhu pohovoru konaného dne 22. 1. 2003 stěžovatel upřesnil, že od roku 1988 pracoval jako dělník na stavbě. Od roku 1995 do roku 2002 podnikal na základě živnostenského oprávnění, provozoval velkoobchod s textilem. V ČR se oženil a rozvedl. Dále má

nemanželskou dceru, která žije se svou matkou a vůči které chce plnit vyživovací povinnost. V březnu navštívil vietnamské velvyslanectví za účelem vyřízení nového pasu, když platnost starého mu skončila v dubnu 2002. Původní doklad zůstal na velvyslanectví a nový mu vystaven nebyl. Stěžovatel se domnívá, že nevyřízení jeho žádosti má souvislost s jeho kontakty s vietnamskými zpěváky v zahraničí. Na otázku pracovnice žalovaného, proč o azyl nepožádal hned po ukončení platnosti pasu, odpověděl, že se v této době snažil získat peníze, které mu dlužili zákazníci za jím prodané zboží a na ostatní záležitosti neměl čas. Úmysl projevil až poté, co byl zadržen a umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců v B. Uvedl, že by mu v případě návratu žádné nebezpečí ze strany policie či jiných státních orgánů nehrozilo, obává se však z případných potíží kvůli výše zmíněným vietnamským zpěvákům. V doplňkovém pohovoru dne 16. 6. 2004, který byl uskutečněn za účelem objasnění rozporů ve výpovědích stěžovatele, stěžovatel uvedl, že vystoupení výše zmiňovaných vietnamských umělců organizoval za účelem zviditelnění své firmy a zajištění reklamy.

Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne rozhodnutí, kterým dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu neudělil stěžovateli azyl. Současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Předmětné rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou. V této se domáhal zrušení rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení pro nesprávné posouzení důvodů opuštění vlasti a důvodů podání žádosti o azyl. Stěžovatel namítal taktéž procesní pochybení žalovaného a domníval se, že splňuje podmínky pro udělení azylu humanitárního.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, neboť soud zjistil, že důvodem podání žádosti o azyl byla legalizace pobytu. Stěžovatel žádné problémy ve Vietnamu neměl, politicky se neangažoval. Do země původu se nechce vrátit, chce plnit vyživovací povinnosti k dceři. Tyto důvody nelze podřadit pod zákonné podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Soud taktéž neshledal naplněná podmínky pro udělení azylu humanitárního či překážky vycestování. K obecným námitkám stěžovatele uplatněným v žalobě uvedl, že stěžovatel neuváděl žádné konkrétní důkazy a proto soudu nezbylo než konstatovat, že před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaným byl skutečný stav zjištěn dostatečně. Soud dále shledal, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrné, že se tento vypořádal se všemi tvrzeními stěžovatele, které uváděl ve správním řízení.

Rozsudek napadl stěžovatel včas kasační stížností.

Ačkoliv stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., dle obsahu jeho kasační stížnosti, kdy soudu vytýká, že pouze ocitoval některé pasáže zákona o azylu a namítá, že odůvodnění rozsudku neobsahuje vypořádání se s procesními námitkami obsaženými v návrhu stěžovatele, zejména s poukazem na nesprávně posouzený skutkový stav věci a není z něj zřejmé, jaké důkazy byly vzaty v potaz a které z nich hovořili ve prospěch stěžovatele, je patrné, že kasační stížnost podává z důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a namítá tedy nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel krajskému soudu zejména vytýká, že se nevypořádal se všemi procesními námitkami obsaženými v žalobě.

S výše uvedenou námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Krajský soud je při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku, které stěžovatel uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

V projednávané věci se stěžovatel podanou žalobou ke krajskému soudu domáhal zrušení rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení pro nesprávné posouzení důvodů opuštění vlasti a důvodů podání žádosti o azyl. V žalobě pouze obecně uvedl, že při posuzování jeho návrhu nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci a učiněná zjištění nepostačovala ke správnému posouzení. Tím správní orgán dle stěžovatele porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatel namítal, že správní orgán nesprávně zhodnotil provedené důkazy, a to bez jejich vzájemné souvislosti, čímž porušil ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu a nevypořádal se s argumenty stěžovatele a skutečnostmi charakterizujícími postavení stěžovatele a proto rozhodnutí žalovaného odporuje požadavkům ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu.

Stěžovatel namítané procesní vady nijak v žalobě nespecifikoval, neuvedl, jaké další důkazní prostředky si měl žalovaný opatřit, jaké důkazy provést či k jakému závěru o skutkovém stavu měl dojít. Kritiku správního rozhodnutí nelze založit pouze na tvrzení, nejsou-li doplněna odkazem na konkrétní pochybení. Taková tvrzení jsou soudně nepřezkoumatelná. K tomuto Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že povinnost zjistit skutečný stav věci ukládá správnímu orgánu ustanovení § 32 správního řádu. Dle citovaného ustanovení je správní orgán povinen opatřit si potřebné doklady pro rozhodnutí, přičemž důkazní břemeno v řízení vyplývající z břemene tvrzení vázne však na žadateli o azyl. V dané věci stěžovatel v azylovém řízení svá tvrzení nedokládal žádnými důkazními prostředky, pouze vyjádřil obavu z možného postihu ze strany státních orgánů za to, že organizoval kulturní akci, na které působili vietnamští zpěváci působící v zahraničí. Navíc nelze přehlednout ani tu skutečnost, že ve výpovědích stěžovatele byly rozpory.

Odůvodnění napadeného rozsudku námitkám stěžovatele nesvědčí. Z odůvodnění je naopak zřejmé, že se krajský soud s námitkami procesního pochybení žalovaného vypořádal, když na straně č. 3 napadeného rozsudku uvedl, „že stěžovatel neuváděl žádné konkrétní důkazy a proto soudu nezbylo než konstatovat, že před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaným byl skutečný stav zjištěn dostatečně, když žalovaný vycházel při svém rozhodování z objektivních zpráv o situaci v zemi původu žalobce a vypořádal se s obsahem těchto zpráv. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrné, že se tento vypořádal se všemi tvrzeními stěžovatele, které uváděl ve správním řízení.“.

Na obecně formulované procesní žalobní námitky tedy krajský soud zareagoval, a v obecné rovině se s nimi také vypořádal. Závěrům krajského soudu se nedá ničeho vytknout.

Nelze taktéž souhlasit s tvrzením stěžovatele, že „právní i skutkové úvahy soudu jsou tak strohé, že zakládají neplatnost takového rozhodnutí“. Stěžovatel se neprávne domnívá, že nedostatek potřebného odůvodnění rozhodnutí soudu zakládá jeho neplatnost.

Pokud by napadený rozsudek neobsahoval právní i skutkové úvahy, které jsou povinnou součástí odůvodnění soudního rozhodnutí (v daném případě tomu tak není), a na kterých by sou založil své rozhodnutí (tzv. rozhodovací důvody), byl by stížen nikoli neplatností, jak namítá stěžovatel, nýbrž nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů obecně spočívá v nedostatku důvodů skutkových. Nepřezkoumatelné naopak není soudní rozhodnutí, jež vykazuje pouze dílčí nedostatky odůvodnění. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů se musí jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 ze dne 4. 12. 2003).

Nedostatky zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodů stěžovatelem tvrzené absence právních a skutkových úvah soudu Nejvyšší správní soud neshledal. Rozhodnutí vydané krajským soudem je zákonné a jeho odůvodnění je vyčerpávající a přesvědčivé. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením žalobních námitek jakož i dalších procesních námitek ztotožňuje. Krajský soud svým povinností vyplývajícím z § 75 odst. 2 s. ř. s. dostál.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že důvody uvedené v kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. července 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu